

EN NARCÍS LAGARES I LA SIMFÒNICA DE CATALUNYA

L'articulista parla sobre l'empenta empresarial de Narcís Lagares, propietari de Metalquímia S.A., i la seva contribució a la música catalana

EL PAÍS I
LA SEVA GENT

Josep López de Lerma

ADVOCAT I EXVICEPRESIDENT DEL CONGRÉS
DELS DIPUTATS

Com aquell que res no vol, tot aprofitant el bicentenari dels setges de Girona a càrrec de les tropes franceses d'en Napoleó, en pocs dies la ciutat ha patit dues amables invasions besaluenques que cultura ens han aportat i lliurat: La d'en **Martí Gironell** amb la seva darrera novel·la, *La venjança del bandoler*, presentada a El Claustre pel conseller **Joaquim Nadal** sota el bons oficis d'en **Miquel Mascort** i d'en **Guillem Terribas**, l'alma màter de la Llibreria 22, i la d'en **Narcís Lagares**, president de Metalquímia, patrocinant la presentació de La Simfònica de Coblà i Corda de Catalunya en l'esplèndid auditori que aixecà l'Ajuntament de l'alcaldeessa, **Anna Pagans**. Si de l'hereu de Can Boquica en parlaré quan hagi acabat de llegir el llibre d'en Gironell, per cert literàriament molt millor que El pont del jueus, del concert *Sardanes per al món* en parlaré tot seguit. Que consti, però, que Besalú ens ha marcat un 2-0 en menys de dues setmanes als *capitalinos* de Girona city.

En Narcís Lagares no és un ciutadà qualsevol. Ni ho és ell, ni ho és la seva esposa, **Anna Maria**, ni tampoc ho són els seus dos fills ni menys el conjunt de la família. L'autèntic autor que una empresa gironina, Metalquímia, S.A., tingui un lloc en el món, té per passió no professionalitzada la música, i ell mateix en crea, com es va posar

de manifest a l'Auditori gironí amb la peça *...i en Jordi i la Maria* - esplèndida. La seva sensibilitat vers els demés, la seva concepció del mecenatge, neix de la vena musical que té, perfectament compatible amb el disseny acurat de les peces i de les màquines que l'empresa concep a Girona, fabrica a Palol de Revardit i ven arreu del món. Avui, quan la crisi econòmica colpeja tots i tothom, ell, en Narcís, es troba on sempre se l'ha sabut trobar: En l'ètica del compromís i de l'esforç.

Ves per on que La Principal de la Bisbal, la cobla oficial de la Generalitat de Catalunya, i l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, Premi Nacional de Música, varen coincidir en la necessitat/oportunitat de donar a llum La Simfònica de Coblà i Corda de Catalunya. Un dels seus pares, en Carles Coll, diu i repeteix que aquesta orquestra «havia de néixer a l'Empordà!», i no li manca raó, ja que no en va la matriu és totalment empordanesa i ni entén ni vol distingir entre l'administratiu «alt» i «baix» que trenca en dos una unitat que, ben potenciada i s'entén de conjunt, fura seria en tots els àmbits. L'altre dels seus pares, en Francesc Cassú, es distingeix, entre altres raons, per ésser una de les persones que amb més empenta ha fomentat la renovació i revolució en el món sardanista català. Ambdós serveixen amb intel·ligència i dedicació allò que el conseller Joan Manuel Tresserras deixà escrit en el programa de la nit *Sardanes per al món*: «Les cultures progressen -diu- quan, a més de replantejar-se teòricament, des de cada un del seus àmbits es llancen propostes renovadores sense que això signifiqui, necessàriament, prescindir de la tradició». Cert.

I ves per on que en la cruïlla on es troben, segons els clàssics,

la potència i l'acte, s'hi estava el bo d'en Narcís Lagares i la seva ànima innovadora. Apadrinà la incògnita musical d'en Cassú i d'en Coll, donà per fet que eina al servei de la música catalana en seria i que la categoria professional de dos directors i de la seva gent no deixaria cap esclatxa per a interrogants de futur. El resultat es donà en dos moments ben diferents: Durant la gravació del CD en el mateix Auditori de Girona - «Això funcional», es digué en Francesc Cassú després d'interpretar el *Bona festa* d'en Josep Vicens, sota l'orquestració d'en Manel Timón, i durant la presentació al públic de La Simfònica de Coblà i Corda de Catalunya en el mateix indret, amb peces de l'Albert Guinovart, Pau Casals, Salvador Brotons, Josep Serra, Francesc Cassú (pare i fill), Ricard Viladesau, l'Avi Xaxu, Manel Saderra, Jaume Cristau, Conrad Saló, Vicenç Bou, Enric Morera i del propi Narcís Lagares, com ja he deixat escrit. Un resultat extraordinari.

En Narcís Lagares pot estar ben satisfet. També ho han d'estar els dos directors de la nova orquestra, en **Carles Coll** i en **Francesc Cassú**. I naturalment, acompanyant-los, els trenta-set instrumentistes que ens varen oferir el regal d'una nit entranyable i potser, qui ho sap!, històrica, que lliura a Catalunya i a la sardana una Simfònica de Coblà i Corda que ben mirat necessària era i necessària és i necessària serà per assegurar, potenciar i innovar la música d'aquest nostre país.

«Tradició i innovació», ens anava dient en Martí Gironell, encertadament. Que el món sigui el món d'aquesta Simfònica que a Girona ha nascut, apadrinada per Besalú, de la mateixa manera que ho és per a Metalquímia, S.A. i la família Lagares.